

ENGELLİ YÜREKLER

Yüzümden akan teri hissedebiliyorum. Saçımın derinliklerinden şakaklarıma doğru yol alan buz gibi bir ter damlacığı. Birde kulak eksenimde gezinen sinek katılıyor cümbüşe boyuna göre ses çıkarsa bir sorun olmayacağı kesin. Beynimin tüm hücrelerine işlemiş durumda bu sinek vızıltısı. Zor bela kaldırıyorum elimi kovuyorum boyundan büyük bir iş başaran sineği ve kesilen ses ile uyanıyorum bu buhran halinden. Bembeyaz bir koltuk üstünde terden sıırılsıkam olmuş bir şekilde uzanıyorum, kafamın üzerinde hala dönüp duran bir kara sinek var sanki birşeyin öcünü almak istiyor benden. Ağır uyku halini üzerimden atınca kendi evimde kendi salonumda yattığımı anlıyorum. Hava çok sıcak şu ana kadar şahit olmadığım bir sıcak bu. Kendimi 300 kilo hissediyorum, bembeyaz koltuğun üzerine atılmış 300 kiloluk bir kaya parçası. Karşımda yıllara meydan okuyan emektar televizyonumuz var üzerinde ise bir okadar emektar dantel bir örtü. Yerde ki karışık desenli koyu kahverengi halının üzerinde bir okadar sade cam bir sehpa var. Yattığım yerden bakınca sehpanın üstünü teğet olarak görüyorum. Görüş alanımı içi su dolu double bardak bölüyor. Sehpanın üzerindeki toz zerrecikleri çarpıyor gözüme camdan vuran güneş ışığıyla oldukça pis gözüküyor gözüme. İçi su dolu double bardağa üç parçalı siyah kaplamalı bir çerçeve eşlik ediyor. İçlerinde gülen aile portreleri. Ayakta hiç fotoğrafımın olmadığını fark ediyorum hepsi bel üstü ve hepsinde somurtkan bir ifade var yüzümden. Anlam veremiyorum bu halime ve hatırlayamıyorum bu fotoğrafları, annem yeni koymuş olmalı okadar da söyledim futbol toplu fotoğrafımı koy diye.

Ben 15 yaşında oldukça hareketli bir çocuğum. Ama 15 yıllık hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar yorgun ve bitkin hissetmemiştim. Siyah saçıma kara kaşıma eşlik eden kavruk bir tenim vardır birde terleyen yeni bitme bıyıklarım. Boyum oldukça kısa tırnaklarım yenmiş saçlarımda biçimsiz kesilmiştir. Bir keresinde annemin klasikleşmiş altın gününe gelen naylon çoraplı uzun etekli dominant teyzelerin ağzından çıkan “bu anne babadan bu kadar sevimsiz oğlan nasıl oldu hayret doğrusu” lafı ömrümden bir kaç yıl götürmüştü. Annemin salona girmesiyle “ah canım nekadar tatlı çocuk maşallah ileride çok canlar yakar bu” şeklinde biçimsiz isim tamlamalarıyla devam etmişti muhabbet.

Elimi biçimsiz saçlarımda gezdiriyorum terden sıırılsıklam olmuş bir şekilde geri çekiyorum. Neden yattığıma anlam veremiyorum bir türlü. Susadım kalkıp su içmeliyim hareket etmek için orantısız bir güç kullanmak zorunda kaldım ve sadece belden yukarıyı hareket ettirebildim. Bacaklarımda hiç bir kıpırdama yok. Tekrar tekrar deniyorum nafile, sanki ayaklarım benden bağımsız, beynimin komutlarına karşılık vermiyor. Uyuşmuştur diye düşünüyorum ama istemeden içimi bir korku kaplıyor.

“Anne!” diye bağıriyorum kendimden beklenmicek incelikte bir sesle

“Anne! Baba. Neredesiniz?”

Karşılık alamıyorum komşudalar herhalde diye düşünüyorum. Ağzım kupkuru boğazım susuzluktan yanıyor. Suyun boğazımdan geçiş hayali büyülüyor beni. Ama yinede sehpa dura double bardaktaki suyu alma eylemi gözümü korkutuyor bu denli susamaya rağmen. Zor bela doğruluyorum ama hala bacaklarımda bi kıpırdanma yok. Bu kadar uzun süren ve bu kadar şiddetli olan bi uyuşukluk yoktur bu başka birşey olmalı. Oysa ki daha dün mahallede umarsızca koşturmuş birbirinden şık goller atmıştım. Maçtan sonra bir yarış halinde cami çeşmesine koşmuş buz gibi sudan bile içmiştim. Bisikletede binmiştim. Bir anda bir şimşek çakıyor beynimde. Dün bisikletten

düşmüş dizimi yaralamıştım bundan dolayı olmalıydı bu beter durum. Bir rahatlık kapladı içimi yarama bakmak için kafamı çevirdiğimde pürüssüz iki diz kapağıyla karşılaştım. Dizlerimde yaradan eser yoktu. Bir gecede iyileşmesinin imkanı varmıydı. Beynim bana oyun mu oynuyordu. Daha dün çılginlar gibi koşup oynayan ben bugün oturduğum yerden kalkamıyordum. Daha dün müthiş goller atan ayaklarım bugün tepkisizce bana bakıyor. Bu can sıkıcı duruma dışarıdan gelen oyun sesleri eklenince iyice katlanılmaz bir hal alıyor.

Çalan ev telefonu ile dağılıyor zihnim. Bu klasik zil sesine oldukça aşinayım. Kalkıp bakmak istiyorum fakat ayaklarım izin vermiyor. O sırada inanılmaz birşey oluyor. Mutfaktan üzerinde bulaşık önlüğü ayağında klasik kalın tabanlı terlikleri elinde ise sarı bulaşık bezi ile annem çıkıyor. Hiç birşey olmamış gibi sık ve hızlı adımlarla ilerliyor telefona doğru. Telefonun yanındaki tekli koltuğa oturdu önce, daha sonra kibarca telefonun üzerindeki dantel örtüyü kaldırdı, ve nihayet açtı. Herşey normal, bildiğimiz prensipleriyle ünlü ev kadını annem, ona göre farklı bir durum yok gibi. Arayan gün kadınlarından naylon çoraplı teyzelerden biri olmalı. Yarına sözleştiler ve kısır tarifinin sözünü vererek kapattı telefonu annem. Tam mutfağa yöneliyordu ki

“Anne!” diye seslendim arkasından. Sesim ağlamaklı çıkmıştı.

“Aa! Uyanmış mı benim aslan oğlum. Dedi annem her zaman ki neşeli sesiyle.

“Evet uyandım hemde çok oluyor. Size seslendim ama duymadınız. Çok garip şeyler oluyor ayaklarımı hissetmiyorum. Oturduğum yerden kalkamıyorum.

“Şaka mı yapıyorsun oğlum uyku sersemisin sanırım. Baban 10 dakikaya gelir onunla gezersin sıkılmışsın belli.

“Ama..” diye devam edecektim ki annem çoktan mutfağa yönelmişti bile. Ağzım açık arkasından bakakaldım. Gözlerimin dolduğunu hissediyordum. Çok geçmeden hüngür hüngür ağlıyordum. Gözümden akan yaşlar alnımdan akan tere karıymıştı. İçinde bulunduğum durumdan kurtulmak istiyordum çareyi ağlamakta bulmuş olmalıyım ki uzun süre durmadan ağladım.

Kafamı çevirdiğimde pencereden vuran güneş aldı gözümü. Bu kamaştırıcı ışıkla dindi ağlamam. Annemden neden su istemediğime lanet ederek takıldı gözüm sehpadaki duble dolu bardağa. Babamın bir ilaç firmasından eşantiyon olarak aldığı saat akşam 6'yı göstermekteydi ve güneş hala tüm heybetiyle ortalığı yakıp kavurmaktaydı. Şu an toprak zeminde futbol oynamak için neler vermezdim. Mahallenin en iyi futbol oynayan çocuklarından birtanesiydim. Bensiz bir maç asla düşünülemezdi. Bir takım kurulacaksa bunu kesinlikle ben yapardım. En zorlu maçların biçimsiz saçlı kavruk çocuğuydum ben. Karşımızda kimse duramazdı. Saatlerce süren maçtan sonra keyifle içerdik kazandığımız buz gibi gazozları. Üstelik yenilen takımada vermezdik gözlerinin içine baka baka içerdik keyifle. Aslında mahallenin diğer çocukları tarafından pek sevilmezdim çünkü takıma herkesi almazdım. Ya iyi oynayanları ya da arkadaşım olanları alırdım. Geri kalanlar ise sadece izlemekle yetinirlerdi. Şimdi ise o fırtınalı halimden eser kalmamıştı. Arkadaşlarım bu halimi görse ne düşünürlerdi acaba. Benimle alay ederlerdi ya da bana acırlardı. Belkide yerime bir başkasını bulurlardı alçak herifler. Takıma almadığım düşman çocukların bu halime çok sevineceği kesin. Ama bir iyileşeyim hepsine göstericem. Hep böyle durucak değilim ya geçici bir durumdur er ya da geç iyileşirim. Belki uyursam geçer bile uyandığında sokağa koşup maç yapabilirim. Hem saat daha 6 bir saat uyusam hava kararana kadar koşup oyanarım. Bi anlık sevinçle kapadım gözlerimi uyumanın özlemiyle yanıp tutuşuyordum fakat gözlerimi en fazla 10 saniye kapalı

tutabildim. O sırada;

“Hoşgeldin Necati” diye bağırdı annem. Ve babam göründü iri cüssesiyle.

Babam gördüğümde içimi bir sevinç ve güven duygusu kapladı. Babam bana bir açıklama yapardı hatta çözüm bile bulurdu çünkü babamdı o benim şu ana kadar her derdime bir çare bulmuştur.

Babam önce yanıma gelmek yerine mutfığa gitti. Çok susamış olmalıydı yoksa önce benim yanıma gelirdi. Çok geçmedende geldi zaten.

“Nasılsın oğlum? Sıkılmışsın aldım haberini.

“Baba seninle konuşmam lazım ayak..”

“Bir dakika oğlum” diyerek tıktı lafı ağzıma babam.

Balkona doğru yöneldi babam, kapıyı açtı. Her evin medarı iftiharını balkon terliklerini geçirdi ayağına ve görüş açımdan çıktı. Yine gözlerim doldu ağlamaklı bir hal aldım. Babam elinde bir canavar ile tekrar belirdi. Balkonda ellerinin arasında bir canavar ile bana doğru gelmekteydi. Babam her yaklaştığında nefesim kesilecek gibi oluyordum. Canavar beni sanki kendisine çekiyordu. Ben babama korku dolu gözlerle bakarken babam;

“Tahtın hazır paşam” dedi sevecen bir ses tonuyla.

Ve beni kucakladığı gibi siyah metal canavarın üzerine oturttu. Hissetmediğim ayaklarımı özenle yerleştirdi. Evet bir tekerlekli sandalyenin üzerinde oturuyordum. Ama nerden çıkmıştı bu sandalye. Yıllardır yaşadığım bu evde neden daha önce görmemişim. Beynim bu durumu çözmekte zorluk çekiyordu. Ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. Engelli bacaklarıma dilimde eşlik ediyordu şu an. Babam müsaade isteyerek ayrıldı yanımdan tek başıma kalakaldım. Ellerim istem dışı tekerleklerle gitti. Kendimi az da olsa hareket ettirdim. Hayallerimi süsleyen duble bardak su bir kol mesafesindeydi fakat ne su ne de başka birşey istiyordum. Ağlıyordum durmadan hıçkırarak ağlıyordum

Gözümü açtığımda terden sıırıslam olmuş bir şekilde bembeyaz bir koltuğun üzerinde yatıyordum. Ve ilk defa rüyamda ağlıyordum. İnsan rüyasında ağlayınca gerçektede ağlıyormuş hayrete düştüm. Yattığım yerden doğrulup ayağımı karışık desenli halıya bastığımda herşeyin bir rüya olduğunu anladım. Şu kısacık ömrümde gördüğüm en gerçekçi en acı rüya bu olmalı hala bile etkisinden çıkabilmiş değilim. O sırada telefon çaldı. Annem önlüğü ve kalın tabanlı terlikleriyle çıkıverdi mutfaktan. Önce tekli koltuğa oturdu sonra dantel örtüyü kaldırdı ve nihayet açtı. Herşeyin benzer olması korkuttu beni sadece elindeki sarı bez noksandı. Bu rüyayı kimseye anlatmama kararı verdim kendi kendime. Gözüm babamın sponsor malı saatine takıldı. Akşam 7’yi gösteriyordu. Kulağıma gelen oyun sesleriyle içimi bir heyecan bir sevinç kapladı. Sanki yıllardır sokağa çıkmıyordum. Tam o sırada annem telefonu kapattı.

“Uyanmış mı benim güzel oğlum dizin nasıl oldu?”

Soru bir an için kanımı dondurdu. Eğilip baktığımda gördüğüm büyük yara endişemin yersiz olduğunu gösterdi. Bu yaranın içimi rahatlatacağına hayatta ihtimal vermezdim.

Annemin “dikkat et. Çok koşma. Terli terli su içme. Daha dizin iyileşmedi top oynama.” Uyarılarıyla attım kendimi sokağa. Kara kaşı kara saçı biçimsiz saçları ve yenmiş tırnaklarıyla mahallenin taçsız kralı adını atmıştı sokağa. Saat 7yi göstermesine rağmen hava oldukça bunaltıcı güneşte bir o kadar heybetliydi. Koşar adım geçtim kaldırımları. Bakka ve kahveci amcayla selamlaştım. Mahallenin delisiyle şakalaştım. Ve nihayet ufukta gözüktü toprak saha. Bir toz bulutu kaplamıştı etrafını. Uzaktan bir savaş alanını andırıyordu. Bir gladyatör edasıyla yürüdüm sahaya doğru.

Toz bulutunun içine girdiğimde tanıdık yüzler karşıladı beni. Müthiş bir saygıyla karşılanırdım her zaman. Yine öyle oldu. O sahada ben demek maç demektir. Adımı atar atmaz kapkara olmuş ayakkabılarım toza toz katarak ayak uydurmuştu ortama hemen. Ayağıma gelen topla bir anda kendimi bulmuştum sanki. Rüyanın etkisinden eser yoktu üzerimde. Herkes bir yuvarlak oluşturmuştu. Bir mahalle klasiği olan tip topta dahil bütün rutin işlemler yapılmıştı. Takımlar belli oldu kaleler seçildi. Takıma alınmayanlar binbir nefretle aldılar kaldırım taşındaki yerlerini.

Tam maça başlanacağı sırada gözüm bir çift göze takıldı. Boncuk gibi içleri gülen bir çift göz. Rüyamda yaşadığım buhran hali çöktü üzerime. Etrafımdaki bütün sesler bütün nesnelere bulanıklaştı sanki. Sadece ben ve tekerlekli sandalyedeki bir çift göz vardı etrafta o an. Ben istisnasız her gün bu sahaya çıkar terden sıırsıklam olana kadar koştururdum. Ve tekerlekli sandalyede ki bu çocukta istisnasız hergün buraya bizi izlemeye gelir oynamamasına rağmen güneşin altında oturmaktan o da bizim gibi terden sıırsıklam olurdu. Kimse onu dikkate almaz kimse ona değer vermezdi. Bir selamı bile çok görürdük tekerlekli sandalyedeki boncuk gözlü çocuğa. O anda onun ruh halini içinde bulunduğu durumu benden iyi kimsenin anlayamayacağını hissettim. Terden sıırsıklam bu çocuğa istemsiz bir yakınlık hissediyordum.

Kendi ellerimle kurduğum takım maç yaparken ben kenarda kaldırımda oturmuş Mert’le maçı izlemekteydim. Yıllardır görmezden geldiğimiz bu tekerlekli sandalyedeki çocuğun adı Mert’miş. Ve ömrümde gördüğüm muhabbeti en tatlı çocuk bu olmalıydı. Çıkıp umarsızca koşmak yerine engelli dostumla aynı durumu paylaşmak, oturup izlemek daha çekici geldi bana. Rüyamda yaşadığım kısacık buhran halini Mert’in her an yaşayabilecek olması çok üzüyordu beni. Fakat tanışıp sohbet ettiğimde karşımda hayata bağlı dinamik esprili mükemmel bir çocuk vardı. Ve o an anladım ki insanın bedensel engelli olması gerçekte anlamda bir engel değildir. Önemli olan insan yüreklerinin engelli olmasıdır.

Yüreğimde ki engeli aşmama yardımcı olan o rüyanın üzerinden tam 10 yıl geçti ve Mert benim her anımda yanımda olan tek dostum oldu. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmeyen bu adamın ağzından bir kere bile “off!” ünlemi duymadım. Bu yüzdendir ki bu engelli adam benim hayatımın en değerli insanı olmuştur.

Ad: Oğul Can

Soyad: VAROL

ÖZGEÇMİŐ

Eğitim:

2003-2007(MEZUN): Sakarya Ali Dilmen Anadolu Lisesi

2011-(...)(HALEN): İSTANBUL KÜLTÜR ÜNİVERSİTESİ Sanat ve tasarım fakültesi, İletişim sanatları bölümü.

Hakkımda: Çevreye ve olan bitenlere duyarlı dinamik ve yaratıcı bi gencim. İyi niyetimle bilinir ve sevilirim. Lisanlı basketbolcuyum müzik dinlemekten ve kitap okumaktan hoşlanırım.